

skulde udvikle sig saaledes, at Forsikringen burde suppleres med en Understøttelse, men jeg staaar ganske paa det Standpunkt, at en saadan Ordning principalt maatte baseres paa Forsikring. Jeg anerkender selvfølgelig Arbejdsløshedsforsikringen som en Statsopgave, og jeg gør det ogsaa ud fra det Synspunkt, som er gjort gældende et Sted i Betænkningen, at Staten har Interesse i at bevare Arbejdskraften i Landet, selv om der ikke i hvert givet Øjeblik er Brug for den. Jeg anerkender det samfundsnyttige i, at denne Opgave er taget op. Jeg skal ikke rippe op i den gamle Strid mellem de konservative og Socialdemokraterne om, hvem der har Prioritet paa at have bragt Sagen frem; vi har jo vor Mening paa dette Punkt. Men Sagen er i hvert Fald i Øjeblikket, forekommer det mig, kørt fast, den trænger en alsidig Undersøgelse, og der maa man absolut heller ikke glemme Forholdet mellem Forsikringen og Arbejdsanvisningen.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skal jeg bemærke, at det paa visse Punkter indeholder Forbedringer, paa andre Punkter Tilløb til Forbedringer, mest, forekommer det mig, det sidste. Det konservative Folkepartis Stilling er selvfølgelig i Princippet den samme, som den var i forrige Samling, og som jeg gav Udtryk for fra dette Sted. Ingen rejser Indvending imod, at den arbejdsvillige arbejdsløse faar Understøttelse, og jo mere Loven kan bringes til at garantere mod Misbrug baade af den ene og den anden Art, des mindre nøjeregnende vil mit Parti være med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse. Vi ønsker ikke at staa saaledes, at man kan sige, at den virkelig arbejdsvillige arbejdsløse bliver karrigt og usselt behandlet af Staten. Vi ønsker ikke en Understøttelse af den Art, med Hensyn til hvilken der er foretaget teoretiske Undersøgelser i Betænkningen, en Understøttelse, som er det teoretiske Eksistensminimum, noget saadant tænker vi slet ikke paa. Vi mener, at de, som er i den ulykkelige Stilling ikke at kunne faa Arbejde, har Krav paa en saadan Understøttelse, at de i hvert Tilfælde kan leve og leve paa en Maade, der ikke er ganske uværdig for et Menneske. Men for os gælder det om at forhindre Misbrug af Statskassen og Misbrug af Arbejdsløsheds-kasserne baade paa den ene og den anden Maade.

Der er dog med Hensyn til Understøttelserne to Punkter, som bør overvejes.

Jeg skal lige berøre dem. Loven maa for det første saa vidt muligt undgaa at stille Arbejderne i den Fristelse, som det uundgaaeligt maa være, at det er pekuniært fordelagtigt for dem at skaffe sig nogle arbejdsløse Dage. Denne Bemærkning gælder Lovforslagets § 12, 2det Stykke, hvorefter en Mand kan komme i den Situation, at han, naar han ikke helt har 90 arbejdsløse Dage i en Periode paa 180 Dage, vil være fristet til at se at skaffe sig dem. Det foregaar ved en ganske simpel Udregning, idet han siger: Saa og saa meget vil den ekstraordinære Hjælp beløbe sig til, lad mig sætte, at det er 75 Kr., to Dages Arbejde giver maaske 20—30 Kr.; der er en ligefrem Difference, som kan indkasseres ved at nedlægge Arbejdet. Jeg er klar over, at det kan være vanskeligt at undgaa den Slags Ting, men kan man det, maa man gøre det.

Jeg maa dernæst slutte mig til Medlem af Nævnet Tvede, som har udtalt sig for, at Hjelpekasserne ikke burde træde til, hvor der er Tale om egentlig Arbejdsløshedsunderstøttelse. De burde kun træde til i Tilfælde af Trang, der ikke skyldes Arbejdsløshed. Men dette er et Spørgsmaal, som i og for sig kan overvejes. Om denne Tanke gaar parallelt med den, som den ærede Ordfører for det radikale Parti udtrykte, kan jeg ikke i Øjeblikket over-skue.

Det er hævdet fra dette Sted baade i Foraaret og nu med megen Styrke, at de foreliggende Tilfælde, der tydede paa uheldige Forhold, i Virkeligheden var overordentlig faa. Grunden til, at disse Forhold er vanskelige at oplyse, ligger imidlertid lige for. Naar en Arbejdsgiver eller Arbejdsanvisningsdirektøren anmelder, at en Mand har forladt Arbejdet, hørt op med at arbejde et eller andet Sted eller nægtet at overtage et Arbejde, saa faar, som jeg før bemærkede, hverken Arbejdsanvisningsdirektøren eller Arbejdsgiverne noget som helst at vide om den Undersøgelse, som i den Anledning bliver iværksat. Derfor er det let at staa her og paastaa, at disse Forhold er ikke oplyste, naar Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsløshedsinspektoratet, efter at have faaet Sagen i Hænde, ganske stille begraver den, og den først kommer op i Form af principielle Afgørelser, og hvad dertil hører, i Aarsberetningen. Det maa være opmuntrende for Arbejdsanvisningsdirektøren og Arbejdsgiverne at indsende alle disse Beretninger, som derefter forsvinder ganske i det dunkle. Som jeg før bemærkede,